

Arrest

nr. 212 554 van 20 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn en die wordt vertegenwoordigd door X, op 17 augustus 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 juli 2017 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging (type D).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Mevrouw K.M.A., die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn en op 10 december 2015 het Belgische grondgebied te hebben betreden, dient op 10 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Op 8 augustus 2016 wordt zij door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkend als vluchteling.

1.2. Verzoekster – geboren op 30 december 2005 – dient op 30 november 2016 een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D), om mevrouw K.M.A. te vervoegen in België. De gemachtigde

van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 14 juli 2017 de beslissing waarbij het gevraagde visum wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing die op 18 juli 2017 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gezien betrokkene zich wenst te vestigen bij [M.A.,K.], de persoon die voor haar in Somalië gezorgd zou hebben, kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 10 van de wet van 15.12.1980. Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene bewijst immers niet dat zij financieel afhankelijk is van de in België verblijvende persoon en zij legt immers geen gelegaliseerde attesten van de autoriteiten in het land van herkomst voor die kunnen bewijzen dat zij in het land van herkomst geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor haar kunnen zorgen en/of financieel voor haar kunnen opkomen. De authenticiteit van de overlijdensaktes van uw moeder, [M.A.,F.], en uw vader, [A.M.,S.]; uw certificate of identity confirmation, uw geboorteakte en de verklaring opgesteld door het Regiona Al Gerechtshof Banadir-Mogadishu dd. 20.07.2010 dat [M.A.,S.], sinds de dood van uw ouders voor u gezorgd heeft en uw voogd is geweest, en hij die functie op de datum van 20.07.2017 heeft toevertrouwd aan [M.A.,K.], zijn dochter, kan immers niet geverifieerd worden, alsook niet de omstandigheden waarin deze documenten werden opgesteld. Betrokkene legt, buiten deze documenten, geen enkel document neer die een familieband met [M.A.,K.], aantoon. Verder voegt zij geen andere documenten toe dat er geen enkel biologische familieleden/verwanten van haar meer in leven zouden zijn. Gezien bovenstaande vaststellingen kan aan betrokkenen geen visum D worden afgegeven.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2. De vraag of mevrouw K.M.A. verzoekster als minderjarige vreemdeling kan vertegenwoordigen in de huidige procedure is in casu zodanig nauw verweven met het onderzoek van het beroep, en het onderzoek van de bij de aanvraag voorgelegde stukken, dat een onderzoek van het beroep zich in ieder geval opdringt.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht.

Zij vat het middel in de synthesesmemorie samen als volgt:

“[...] Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“[...]

“[...] Verwerende partij heeft in casu een positieve verplichting om verzoekende partij en haar stiefmoeder een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen. Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In het geval dat een familieleven aangetoond is dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak.

Verwerende partij stelt onder andere in de thans bestreden beslissing dat verzoekende partij geen gelegaliseerde documenten voorlegt die toelaten de neergelegde documenten te verifiëren en die bewijzen dat de verzoekende partij afhankelijk is van haar in België verblijvende tante/stiefmoeder.

Nochtans zou ook de verwerende partij moeten weten dat verzoekende partij in casu in de ONMOGELIJKHEID verkeert om gelegaliseerde Somalische documenten voor te leggen. Dit bestaat immers niet!!

Somalische documenten worden nooit gelegaliseerd worden door de Belgische instanties, hetgeen niet aan de verzoekende partij te wijten valt.

[...] Het is echter niet omdat er in het dossier geen gelegaliseerde documenten konden worden voorgelegd dat er in casu geen sprake van een beschermenswaardige familieband zou zijn die door de verwerende partij kan worden geverifieerd.

Bovendien vergist de verwerende partij zich wanneer zij stelt dat de voogdij zou zijn overgedragen aan mevrouw [M.A.K.] op 20.07.2017; dit gebeurde immers reeds op 20.07.2010. Aangezien dit wellicht een materiële vergissing is, dringt de verzoekende partij hier niet verder op aan.

Verwerende partij had in casu de verklaringen van mevrouw [M.A.K.] kunnen nagaan om alsnog de beschermenswaardige gezinsband te kunnen vaststellen. Zij heeft immers het eerste voorbereidende asielgehoor afgenomen.

Zij werd nadien als vluchteling erkend, dus er is geen reden om aan haar verklaringen te twijfelen.

Zo heeft zij wel degelijk in haar asielaanvraag aangegeven dat zij adoptiekinderen had.

Zo blijkt duidelijk dat de stiefmoeder van verzoekende partij reeds voorafgaandelijk aan de erkenning van de vluchtelingenstatus gewag gemaakt heeft van haar adoptiekinderen, met name verzoekende partij.

Dit spreekt ontegensprekelijk in het voordeel van verzoekende partij.

Ook kon verwerende partij overgegaan zijn tot een persoonlijk onderhoud met de betrokken partijen, desgevallend via de Belgische ambassade... Dit laatste is bij een aanvraag gezinshereniging zelfs expliciet voorzien in artikel 12bis Vreemdelingenwet. Het valt niet in te zien waarom de verwerende partij dit in kader naar een onderzoek van het bestaan een beschermenswaardige familieband cf. artikel 8 EVRM niet zou kunnen.

Verwerende partij heeft nagelaten dit te doen, hetgeen onzorgvuldig en onredelijk is.

In haar nota met opmerkingen geeft de verwerende partij hier geen enkele repliek op. Nochtans bleek uit de verklaringen van de stiefmoeder van de verzoekende partij reeds afdoende dat zij afhankelijk was. Het is aldus onterecht dat de verwerende partij zich blijft verschuilen achter het zogenaamde gebrek aan bewijs van "financiële" afhankelijkheid.

Aangezien de stiefmoeder/tante/voogd van de verzoekende partij in België erkend werd als vluchteling, kan de verwerende partij in elk geval niet ernstig voorhouden dat de verzoekende partij en haar stiefmoeder in Somalië kunnen samenwonen. Een familieleven in Somalië is voor hen dus onmogelijk.

[...] Nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid dat verzoekende partij en haar stiefmoeder redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten.

Integendeel, de verwerende partij lijkt zich louter verdiept te hebben in het zoeken naar bijkomende tekortkomingen - zij meent dat er geen documenten neerliggen die de afwezigheid van andere familieleden aantonen - mocht dit echter wel het geval zijn dan zou zij wellicht weer stellen dat deze iet gelegaliseerd zijn.

De verwerende partij stelt terecht in haar nota met opmerkingen dat zij ter zake een discretionaire bevoegdheid heeft. Aldus is zij a fortiori verplicht pertinent te motiveren, quod non in casu.

[...] De Raad heeft nochtans in het verleden reeds herhaaldelijk gehamerd op de waarde van artikel 8 EVRM; een bepaling van internationaal recht die zich niet laat kortwieken door pietluttigheden. De verwerende partij weet immers heel goed dat zij een pingpongspel van weigeringen op basis van vermeende tekortkomingen kan blijven spelen totdat de verzoekende partij meerderjarig is.

Zelfs in het geval de verwerende partij het fraudeleus karakter van een document opwerpt, quod non in casu, dan nog meent de Raad terecht dat dit niet belet dat het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven op een andere wijze kan zijn aangetoond.

-cf. RvV 184 385 dd. 27 maart 2017 :

In zoverre verweerder in de nota wijst op het gehoorverslag van 7 november 2014 van de heer A. N. S. bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waaruit blijkt dat deze, hoewel hij reeds minstens sedert december 2012 in België verblijft, geen stappen had ondernomen om het contact met zijn familie te herstellen en hij dit pas de laatste vijf maanden had gedaan, merkt de Raad op dat verweerder – afgezien van het gestelde dat er twijfels zijn over de werkelijke identiteit van de aanvrager waarvan reeds werd vastgesteld dat deze twijfels onvoldoende gesubstantieerd waren om in rechte te kunnen gelden – voor het overige in zijn beslissing geen argumenten naar voor bracht dat van een beschermenswaardig gezinsleven geen sprake zou zijn. Pas in de nota wordt dit argument voor het eerst aangebracht. De Raad stelt verder vast dat de heer A. N. S. in voormeld gehoor van 7 november 2014 ook de redenen heeft toegelicht waarom hij pas na enige tijd contact opnam met zijn familie in het herkomstland – met name nu hij bij aankomst in België alle nummers kwijt was, hij aanvankelijk geen goed contact had met de Somalische gemeenschap, hij van zodra hij kennis maakte met een man van zijn stam via hem contact zocht met zijn familieleden en in de Somalische gemeenschap enkel kan worden vertrouwd op mensen van de eigen clan – en verweerder nalaat hierop in te gaan of aan te

geven dat deze redenen dan niet overtuigend zijn. Artikel 8 van het EVRM vereist een zorgvuldig onderzoek naar alle relevante feiten en omstandigheden, zo niet is deze bepaling geschonden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

De Raad stelt vast dat in de huidige stand van het geding niet blijkt dat er voldoende concrete argumenten voorliggen om te twijfelen aan het werkelijk en oprecht karakter van het voorliggende huwelijk, derwijze dat een beschermenswaardig gezinsleven dient te worden aangenomen, te meer nu verzoekers verklaringen, gelet op zijn erkenning als vluchteling, een zekere geloofwaardigheid moeten worden toegedicht en het niet is betwist dat er twee kinderen uit het huwelijk waren geboren die evenwel zijn omgekomen.

Vraag rijst vervolgens of het bestuur bij de beoordeling van een visumaanvraag houdende gezinshereniging met een België erkend vluchteling, vaststellende dat een (niet-frauduleus) uittreksel uit het strafregister of gelijkwaardig document ontbreekt, nog een eigen belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM dient door te voeren.

De bestreden beslissing is aldus manifest in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht.”

3.2.1. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “fair balance” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins- of privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

3.2.3. In casu beroept verzoekster zich op een schending van haar recht op eerbiediging van het gezins- en familieleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. In wezen hanteert het EHRM twee criteria om bestaan van beschermenswaardig gezins- of familieleven na te gaan: enerzijds wordt het

bestaan van bloed- of aanverwantschap nagegaan en anderzijds wordt vereist dat de familiale band voldoende "hecht" is.

Verzoekster houdt voor dat zij is geadopteerd door mevrouw K.M.A., die erkend vluchteling is in België. Zij betwist evenwel niet dat zij hiervan geen officieel bewijs, dit is (een) gelegaliseerde akte(n) kon voorleggen. Daarenboven wijst de Raad erop dat in België de dienst Internationale adoptie bij de FOD Justitie de federale centrale autoriteit is die bevoegd is voor het erkennen en registreren van buitenlandse rechterlijke beslissingen inzake adopties. Los van de vraag of de voorgelegde verklaring opgesteld door het Regionaal Gerechtshof Banadir-Mogadishu van 20 juli 2010 is te beschouwen als een buitenlandse rechterlijke beslissing inzake adoptie, blijkt niet dat mevrouw K.M.A. de erkenning en registratie hiervan in België dan heeft verkregen bij de hiervoor bevoegde overheid. Verzoekster betwist als dusdanig ook niet dat zij geen recht op gezinshereniging overeenkomstig artikel 10 van de Vreemdelingenwet kan laten gelden. Zij geeft op zich niet aan te betwisten dat haar aanvraag op correcte gronden is gekwalificeerd als een aanvraag om verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden in België op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet. Hierbij beschikt het bestuur over een ruime discretionaire bevoegdheid.

Wat betreft de vraag of er op basis van deze ingeroepen (familie)band alsnog een positieve verplichting rust om een hereniging met mevrouw K.M.A. in België toe te staan, rijst de vraag naar bijzondere humanitaire elementen en naar de hechtheid van de banden tussen verzoekster en mevrouw K.M.A. en, voor zover een beschermenswaardige band aannemelijk wordt gemaakt, de vraag of een evenwichtige belangenafweging heeft plaatsgevonden.

De gemachtigde van de staatssecretaris was van oordeel dat er in het dossier geen bijzondere humanitaire elementen aanwezig zijn die de afgifte van een visum op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet rechtvaardigen. Hij oordeelde dat niet blijkt dat er sprake is van een financiële afhankelijkheid van het in België verblijvende familielid en geen gelegaliseerde attesten voorliggen van de autoriteiten in het land van herkomst die aantonen dat verzoekster geïsoleerd leeft in haar land van herkomst en zij aldaar geen familieleden meer heeft die voor haar kunnen zorgen en/of financieel voor haar kunnen opkomen. Hij wees erop dat de authenticiteit van de voorgelegde stukken – meer bepaald de overlijdensaktes van de ouders, het certificaat van bevestiging van identiteit, de geboorteakte en de verklaring opgesteld door het Regionaal Gerechtshof Banadir-Mogadishu van 20 juli 2010 waarbij de voogdij over verzoekster op mevrouw K.M.A. wordt overgedragen – niet kan worden geverifieerd, net zomin als de omstandigheden waarin deze documenten zijn opgesteld. Hij wees erop dat geen andere documenten worden voorgelegd die een familieband met mevrouw K.M.A. aantonen en verder geen (andere) documenten worden gevoegd die bewijzen dat er geen biologische familieleden/verwanten van haar meer in leven zijn.

Op grond van deze motivering kan worden aangenomen dat volgens de gemachtigde van de staatssecretaris niet blijkt dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsband tussen verzoekster en mevrouw K.M.A.

Het is niet betwist dat geen gelegaliseerde stukken ter ondersteuning van de aanvraag zijn voorgelegd. Een legalisatie bevestigt de echtheid van de handtekening op een document, waardoor dit document de nodige bewijskracht krijgt voor gebruik in België. De gemachtigde van de staatssecretaris kon dan ook het standpunt innemen dat bij gebrek aan legalisatie de authenticiteit van de voorgelegde documenten niet vaststaat, net zomin als de omstandigheden waarin deze documenten zijn opgesteld.

Verzoekster benadrukt dat documenten uit Somalië nooit worden gelegaliseerd en het voor haar dan ook onmogelijk is om gelegaliseerde documenten uit haar herkomstland voor te leggen. Dit gegeven is niet betwist. Niettemin kan dit betoog nog niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De vaststelling dat geen gelegaliseerde bewijsstukken voorliggen, behoudt – in tegenstelling tot hetgeen verzoekster lijkt voor te houden – zijn pertinentie. Verder heeft het bestuur zich geenszins beperkt tot de vaststelling dat geen gelegaliseerde stukken voorliggen. Hij wees zo evenzeer op het gegeven dat niet blijkt dat verzoekster financieel afhankelijk is van mevrouw K.M.A. en geen stukken voorliggen dat er geen biologische familieleden of verwanten van verzoekster meer aanwezig zijn in het herkomstland die voor haar kunnen zorgen en financieel voor haar kunnen opkomen.

Het is niet kennelijk onredelijk waar de gemachtigde van de staatssecretaris de voorgelegde stukken die niet zijn gelegaliseerd – en waarvan de authenticiteit dus niet met zekerheid kan worden vastgesteld, net zomin als de omstandigheden waarin deze stukken zijn opgesteld – niet zonder meer aanvaardt als

bewijs van het hierin gestelde. Er bestaat immers geen zekerheid omtrent de echtheid van deze documenten. In deze situatie kon de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid rekening houden met onder meer het al dan niet voorliggen van bewijzen van (financiële) afhankelijkheid van de in België verblijvende persoon die een aanwijzing kunnen vormen van een daadwerkelijke en bijzondere afhankelijkheidsband, of van stukken waaruit blijkt dat er geen andere biologische familieleden of verwanten meer zijn in het herkomstland. Verzoekster geeft ook niet aan dit te betwisten.

De Raad stelt vast dat verzoekster als dusdanig niet betwist dat zij geen documenten kon voorleggen die aantonen dat er geen biologische familieleden of verwanten meer zijn in het land van herkomst die voor haar kunnen zorgen en/of financieel voor haar kunnen opkomen. Zij stelt in dit verband enkel dat mocht zij wel dergelijke stukken hebben voorgelegd verweerder wellicht weer zou stellen dat deze niet gelegaliseerd zijn. Hiermee overtuigt zij geenszins dat zij in het herkomstland geen familieleden meer heeft bij wie zij terecht kan. Zij betwist de vaststelling in de bestreden beslissing ook niet dat zij geen bewijs voorlegde van financiële afhankelijkheid van mevrouw K.M.A. in België.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM dient te worden aangenomen dat een beschermenswaardig gezins- of familieleven enkel kan worden aangenomen voor zover mevrouw K.M.A. de enige en feitelijke verzorger is van het minderjarig kind of een betekenisvolle rol speelt in het leven van het minderjarige kind en als vader- of moederfiguur fungeert (EHRM 13 juni 1979, nr. 6833/74, Marckx v. België, par. 45; EHRM 9 juni 1998, nr. 22430/93, Bronda v. Italië, par. 51; EHRM 9 februari 1993, nr. 16580/90, Boyle v. Verenigd Koninkrijk). Verzoekster maakt aan de hand van de voorgelegde stukken en haar uiteenzetting van het middel onvoldoende aannemelijk dat mevrouw K.M.A. haar enige en feitelijke verzorger is en zij geen familieleden meer heeft in haar herkomstland die voor haar kunnen zorgen.

Verzoekster geeft nog aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris de verklaringen van mevrouw K.M.A. in het kader van haar verzoek om internationale bescherming had kunnen nagaan om alsnog de adoptieband te kunnen vaststellen. Deze verklaringen kunnen evenwel nog geen officieel bewijs vormen van adoptie. Hieruit blijkt evenmin dat er sprake is van een duidelijke financiële afhankelijkheidsband of van het gegeven dat er geen biologische familieleden meer zijn in het land van herkomst die voor verzoekster kunnen zorgen. De Raad herhaalt dat in België de dienst Internationale adoptie bij de FOD Justitie de federale centrale autoriteit is die bevoegd is voor het erkennen en registreren van buitenlandse rechterlijke beslissingen inzake adopties. Er blijkt dus niet dat de verklaringen van mevrouw K.M.A. in het kader van haar verzoek om internationale bescherming op zich afbreuk konden doen aan de beoordeling.

In zoverre verzoekster nog aangeeft dat verweerder had kunnen overgaan tot een persoonlijk onderhoud met de betrokken partijen, zoals dit bij een aanvraag gezinshereniging wordt voorzien in artikel 12bis van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad allereerst op dat deze bepaling handelt over de gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, terwijl verzoekster het motief in de bestreden beslissing op zich niet betwist – en al zeker niet weerlegt – dat zij in de huidige stand van zaken geen recht op gezinshereniging overeenkomstig deze bepaling kan laten gelden. Er wordt verder niet concreet verduidelijkt welke nadere toelichtingen verzoekster en/of haar zus in België ter zake nog hadden kunnen verstrekken die meer duidelijkheid hadden kunnen brengen of die tot een andere beslissingname hadden kunnen leiden.

Met betrekking tot de door verzoekster aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het ten slotte volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekster niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

3.2.4. In het licht van hetgeen voorafgaat, maakt verzoekster niet aannemelijk dat enig beschermenswaardig gezins- of familieleven bestaat tussen haar en mevrouw K.M.A., minstens blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris in dit verband geen correcte en evenwichtige beoordeling en belangenafweging heeft doorgevoerd. Het gegeven dat het voorgehouden ‘familie’leven in Somalië niet mogelijk is, doet hieraan geen afbreuk. Het is niet kennelijk onredelijk waar verweerder voor de niet onder artikel 10 van de Vreemdelingenwet vallende vreemdelingen de “familie”hereniging beperkt tot familieleden die een daadwerkelijke en bijzondere afhankelijkheidsband aantonen en die niet kunnen terugvallen op andere familieleden in het land van herkomst. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris in casu op basis van onjuiste feitelijke gegevens dan wel op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat een dergelijke band of situatie in casu

niet – minstens onvoldoende – is aangetoond. In deze omstandigheden blijkt niet dat er in casu op de Belgische autoriteiten een positieve verplichting rust om het voorgenomen “*familie*”leven op het Belgische grondgebied toe te staan.

3.2.5. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 8 van het EVRM wordt niet concreet aannemelijk gemaakt. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS